

Eelt - Wouter Deprez

door Sam Gerrits

Wouter Deprez is een Vlaams cabaretier en stand up comedian die al een tijdje in het theatercircuit meedraait. Deprez is geen Urbanus: hij studeerde politieke en sociale wetenschappen en vergelijkende cultuurwetenschappen, voor hij zich inschreef bij de toneelschool en het conservatorium. Toch is hij wel aan Urbanus schatplichtig, zoals blijkt uit een filmpje op youtube.

In het afgelopen jaar speelde Deprez zijn vijfde avondvullende toneelvoorstelling Eelt, waarin hij in de huid van zijn vader Frans Deprez kroop om het België van net na de oorlog tot leven te brengen: 'Een allesdurver voor wie de wereld niet op fossiele brandstoffen draait, maar op fut, die bron van onstoffelijke wijsheid en kracht. Een jongen die monkelend lijkt rond te lopen in een eeuwigdurende zomerdagroom. Een man die weet waar de juiste knoppen zitten om de werkelijkheid te bedienen. Hij heeft die knoppen zo vaak bediend dat hij er eelt van op zijn handen heeft gekregen.' Hele zalen bracht Deprez er mee in vervoering. En niet alleen in Vlaanderen, ook de Nederlandse pers was enthousiast.

Nu is er dan de bewerkte theatertekst van Eelt, in een luxe pocketuitvoering, met een dikke kartonnen kaft in de kleur van kartonnen dozen en een onweerstaanbare lijmgeur die uitnodigt om urenlang aan te snuffelen. De superlatieven die de show bij de pers opriep sieren de achterflap. Wouter Deprez schrijft zelf: 'Ik geef u de recensies [van de show], zodat u uw brein kunt aanpassen aan de reikwijdte van mijn talent.' Kan niet meer stuk, zou je denken.

De Vlamingen weten in elk geval wel raad met dit boek, Cutting Edge schreef: 'Deed het ons luid gniffelen en grinikken, riepen we "O nee, da's just onze pa" en lachten we opgelucht omdat het tragikomische van Frans net niet herkenbaar genoeg was.'

Misschien komt het doordat ik geen Vlaming ben, of omdat ik de voorstelling niet heb gezien. Of misschien komt het wel doordat ik een tijdje terug weer eens Hugo Claus zijn bewerking van Dylan Thomas' theatertekst Onder Het Melkwoud herlas. Ik vind Eelt in boekvorm in ieder geval geen meesterwerk, sorry.

Natuurlijk, ik heb ook gegniffeld, en dingen herkend in het stuk van Deprez, dat de 102 pagina's dankzij een reusachtig lettertype en typografische trucs net haalt, maar om het nou als een supergeniaal stuk proza te onthalen, dat gaat me een beetje ver. Dat er zwarte pagina's zijn om donkere momenten op het toneel weer te geven maakt weliswaar veel goed, maar bij een meesterwerk denk ik toch aan euh... Het verdriet van België. De tekst van Deprez is daar duidelijk een verlengstuk van, maar, om maar even in de geest van Deprez te blijven, een ei is, hoewel verwant, geen kip:

Fret maar letterkes, kindjes. Dat ge later misschien op een bureau kunt gaan werken. Dat ge niet op uw veertiende naar

de fabriek moet, waar ge natuurlijk, omdat ge de stiel nog niet kent, af en toe ne keer op uw duim klopt, en waar heel de fabriek dan roept: 'Blauw duimke! Blauw duimke!' En dat eindigt maar ne keer dat ge ne lange nagel door de veiligheidsschoen van de Jos hebt geklopt en gevraagd hebt: 'Wat scheelt er, Jos? Ge staat gelijk aan de grond genageld!' Hahahahahaha! Dat ge slim wordt, kindjes. Dat ge goede, belangrijke dingen kunt uitvinden. Iets waardoor de ene Chinees niet meer zo hard op de andere trekt, waardoor Jean-Michel Saive niet meer iedere ronde verder moet denken: 'Maar ik heb toch al gewonnen van u?' Iets waardoor er geen files meer zijn. Dat ge paarden uitvindt die honderdwintig kilometer per uur kunnen. Met een voorruit en een ruitenwisser. Voor als het paard voor u schijt.

Ik heb er wel erg veel trek van gekregen om eens een theatervoorstelling van Deprez bij te wonen, want dat moet, gezien de jubelende recensies, een geweldige ervaring zijn.

Eelt

Wouter Deprez

Meulenhoff/Manteau, september 2008

Wie?

- Uw eigen domeinnaam?
- Fietsen tot 60% korting
- HBO+ vacatures op NationaleVacaturebank.nl
- Lastminutes!
- Mousserende Champagne